

Sygn. akt IV U 672/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: Sylwia Dymańska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 22 maja 2015 roku nr (...)

w sprawie J. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się J. Ś. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt IV U 672/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 września 2015 r.

Decyzją z dnia 22 maja 2015 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił J. Ś. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

a jedynie 14 lat, 2 miesiące i 3 dni takiej pracy. W stażu tym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresu jego zatrudnienia w (...)w T. od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r., ponieważ za okres ten ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zaś z dokumentacji archiwalnej nie wynika, jakiego rodzaju pojazdu był kierowcą w tym okresie.

Decyzję tę zaskarżył J. Ś., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że legitymuje się co najmniej

15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, ponieważ od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r. pracował w szczególnych warunkach w (...) w T. jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu J.. W takim samym charakterze świadczył pracę od 1 maja 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...)Spółka z o.o. w B..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji podał, że ze świadectwa pracy wystawionego przez (...) w T. w dniu 2 maja 1988 r. wynika jedynie, że wnioskodawca w okresie od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r. zajmował stanowisko kierowcy. W dokumencie tym nie określono jednak bliżej tonażu bądź rodzaju prowadzonych pojazdów.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący J. Ś., urodzony (...) r., w dniu (...) r. osiągnął 60 lat życia. Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udokumentował 25- letni okres składkowy i nieskładkowy oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 2 miesięcy i 3 dni z tytułu zatrudnienia w (...) w J. od 18 listopada 1977 r. do 27 maja 1978 r. w charakterze górnika, w (...)Przedsiębiorstwie (...) w T. od 20 lutego 1979 r. do 14 maja 1987 r. w charakterze kierowcy autobusu powyżej 15 miejsc siedzących i w(...) S.A. w B. od 1 grudnia 1990 r. do 30 kwietnia 1996 r. w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

We wniosku z dnia 5 maja 2015 r. odwołujący wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 22 maja 2015 r. ZUS Oddział w T. odmówił J. Ś. przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący nie jest członkiem OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Od 3 lutego 1981 r. odwołujący J. Ś. posiada prawo jazdy kategorii A, B, C, D i E.

dowód:

- wypis z dokumentu Prawo jazdy- k. 29 cz. II akt ZUS, akta osobowe z (...),
- kserokopia dokumentu Prawo jazdy- akta osobowe z (...)Spółka z o.o.,

Od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r. odwołujący był zatrudniony w (...) w T. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w godzinach od 7:00 do 15:00 na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu J.- ciągnik siodłowy. Umową o pracę dodatkową z dnia 4 stycznia 1988 r. zlecono mu od tego dnia wykonywanie dodatkowych czynności nie wchodzących w zakres normalnych obowiązków kierowcy, a mianowicie: 1) odbiór i zdanie ładunku oraz załatwienie formalności dokumentacyjnych, a także 2) nadzór nad załadunkiem i przyjęcie odpowiedzialności za konwojowanie przewożonego ładunku oraz odpowiedzialności materialnej, za dodatkiem do wynagrodzenia. W umowie tej odwołujący oświadczył, że wyraża zgodę na wykonywanie dodatkowych czynności.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 02.05.1988 r.- k. 36 cz. II akt ZUS, akta osobowe z (...)

- umowa o pracę z dnia 24.05.1987 r.- k. 35 cz. II akt ZUS, akta osobowe z (...),
- karta obiegowa zmiany z dnia 02.05.1988 r.- k. 33 cz. II akt ZUS, akta osobowe z (...)
- podanie o przyjęcie do pracy w charakterze kierowcy z dnia 28.04.1987 r.- k. 32 cz. II akt ZUS, akta osobowe z (...)
- umowa o pracę dodatkową z dnia 01.01.1988 r.- k. 27 cz. II akt ZUS, akta osobowe z (...)

(...)w T. był wyspecjalizowanym przedsiębiorstwem w zakresie budowy kanalizacji ściekowej i wodociągów. Zatrudnieni w nim robotnicy fizyczni pracowali w głębokich wykopach. Zakład miał własną bazę transportową i warsztaty naprawcze, mieszczące się przy ul. (...). W bazie znajdowały się samochody ciężarowe typu S., J., trzy Ż. i N.. Do Ż. i N. przydzieleni byli na stałe ci sami kierowcy. W Zakładzie pracowało około 20 kierowców, z tym, że część z nich świadczyła pracę na eksporcie. W samej bazie było około 15 osób. Kierowcy, w tym odwołujący, pracowali w godzinach od 07:00 do 15:00. W (...) odwołujący był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Po przyjęciu do pracy przydzielono mu samochód ciężarowy- ciągnik siodłowy marki J.. Pojazdem tym woził rury deski, drut, żwir i piasek na poszczególne odcinki prac przy budowie kanalizacji. W pozostałym czasie zwoził materiały budowlane z hurtowni do Zakładu. Oprócz tego, przed godziną 07:00 rano jeździł O. i dowoził pracowników Zakładów do pracy. O. jeździł też po godzinie 15:00, rozwożąc pracowników do domu. Były to jego dodatkowe obowiązki. W godzinach od 07:00 do 15:00 odwołujący pracował wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Prace tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin. Raz albo dwa razy w miesiącu zdarzało się, że w godzinach pracy musiał zawieźć kierownika na budowę Ż. i przywieźć ludzi z budowy do bazy, również Ż.. Zabierało mu to jednorazowo od jednej do dwóch godzin.

dowód:

- zeznania świadka M. O.- 00:16:44-00:30:12,
- zeznania świadka J. R.- 00:39:33-00:47:22,
- zeznania świadka S. C.- 00:50:34-00:56:38,
- zeznania odwołującego J. Ś.- 01:46:02,

Od 1 maja 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. odwołujący pracował w (...)Spółka z o.o. w B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 2002 r.- cz. I akt ZUS, akta osobowe z (...)Spółka z o.o.,

(...) Spółka z o.o. w B. była firmą transportową. Zajmowała się transportem krajowym i zagranicznym. Zatrudniała około 60 pracowników. Siedziba Spółki znajdowała się w B.. Tam też firma miała swoją bazę transportową i warsztaty naprawcze. W bazie znajdowały się samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu J., S., sześć M. z przyczepami, sześć D. 95 z naczepami, dwadzieścia D. 55 z przyczepami oraz samochody osobowo- towarowe o ciężarze do 3,5 tony typu M., F., N., Ż. i P. dostawczy. Kierowcy samochodów ciężarowych, w tym odwołujący, pojazdami

o ciężarze powyżej 3,5 tony przewozili produkowane w Spółce puszki, dowożąc je do nabywców. Na co dzień odwołujący był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu S. o ładowności 8 ton, D. (...) o ładowności

8 ton z przyczepą o ładowności 10 ton i D. (...) o ładowności 18 ton. D.(...)to samochód ciężarowy, który ma skrzynię ładowną, a oprócz tego dopina się do niego ciągnik. Pracę tę odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin. Ubezpieczony cały czas jeździł najpierw S., a potem D. i nie miał innych obowiązków. Kierowca był przypisany do konkretnego pojazdu, jeździł jako kierowca tego samochodu i nie kierowano go do innych prac. Żaden z kierowców nie był delegowany do pracy w warsztacie w charakterze mechanika. Samochody ciężarowe cały czas znajdowały się w ruchu. Nigdy nie było dłuższej przerwy w ich użytkowaniu. W warsztacie pozostawały najwyżej od jednego do dwóch dni.

dowód:

- zeznania świadka A. G.- 01:05:41-01:16:21,
- zeznania świadka S. P.- 01:25:48-01:33:29,
- zeznania świadka W. K.- 01:36:33-01:39:21,
- zeznania odwołującego J. Ś.- 01:51:06,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków M. O., J. R., S. C., A. G., S. P. i W. K. oraz słuchanego w charakterze strony J. Ś., którzy wskazali na okoliczności istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia, dotyczące charakteru i warunków pracy oraz rodzaju czynności wykonywanych przez ubezpieczonego w spornych okresach zatrudnienia w (...) w T. (M. O., J. R. i S. C.) i w (...)Spółka z o.o. w B. (A. G., S. P. i W. K.). Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne, logiczne, a także przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Korespondowały też ze sobą (w zakresie poszczególnych okresów zatrudnienia). Z zeznań świadków i odwołującego wynika, że w spornych okresach zatrudnienia wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze godzin był kierowcą samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, z tym, że w (...) w T. raz albo dwa razy w miesiącu zdarzało się, że od jednej do dwóch godzin pracował w charakterze kierowcy Ż..

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 powołanej ustawy, w świetle którego wynosi on co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 32 ustawy statuuje natomiast, iż ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu- za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika z § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (ust. 2).

Zgodnie zaś z § 4 ust. 1, prawo do emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A rozporządzenia, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia, w tym co najmniej okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat, posiadał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany 25- letni okres ubezpieczenia i nie jest członkiem OFE.

Rozstrzygnąć natomiast należało, czy legitymuje się on co najmniej 15- letnim stażem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przed organem rentowym wnioskodawca udowodnił okres takiej pracy w wymiarze 14 lat, 2 miesięcy i 3 dni. Do wykazania 15- letniego stażu pracy w szczególnych zabrakło mu zatem 9 miesięcy i 27 dni.

W stażu tym organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu okresu jego zatrudnienia w (...) w T. od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r., ponieważ za okres ten wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zaś z dokumentacji archiwalnej nie wynika, jakiego rodzaju pojazdu był kierowcą w tym okresie. W odwołaniu od zaskarżonej decyzji ubezpieczony domagał się ponadto

wliczenia mu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...)Spółka z o.o. w B. od 1 maja 1996 r. do 31 grudnia 1998 r.

w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Za okres ten ubezpieczony również nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie przekreśla możliwości ustalania, że ubezpieczony pracę w takim charakterze rzeczywiście wykonywał. W szczególności wnioskodawca może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że jego praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. Zastosowanie mają zatem art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Świadectwo pracy

w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi tylko domniemanie, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych,

o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z FUS. W sytuacji zatem, kiedy brak wymaganego świadectwa wystawionego przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była realizowana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych

w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. np. wyrok SA w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003).

W niniejszej sprawie Sąd postępowanie takie przeprowadził.

W szczególności, pozyskał akta osobowe od obu pracodawców ubezpieczonego celem ustalenia, jakim rodzajem pojazdów wnioskodawca jeździł będąc kierowcą. Poza sporem było bowiem, że w obu spornych okresach odwołujący zajmował takie stanowisko. Niesporny był również wymiar jego czasu pracy. W obu przypadkach wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze godzin. Ustalić natomiast należało, czy odwołujący wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, gdyż tylko taka może zostać uznana za pracę w szczególnych warunkach, ponieważ wymieniona została w Dziale VIII, zatytułowanym: „W transporcie i łączności”, pod poz. 2 (prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W aktach osobowych z okresu zatrudnienia w (...) w T. znajduje się umowa o pracę z dnia 24 maja 1987 r. na czas nieokreślony zawarta z Zakładem (...) w T.. Mocą tej umowy powierzono ubezpieczonemu od tego dnia obowiązki kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy w godzinach od 07:00 do 15:00. Zalega w nich również świadectwo pracy z dnia 2 maja 1988 r. wskazujące na zatrudnienie wnioskodawcy w (...) w T. w okresie od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r. w charakterze kierowcy. Jest również karta obiegowa zmiany z dnia 2 maja 1988 r. potwierdzająca zwolnienie z dniem 30 kwietnia 1988 r. i stanowisko kierowcy.

W aktach tych znajduje się także podanie o przyjęcie do pracy z dnia 28 kwietnia

1987 r.- prośba o przyjęcie w charakterze kierowcy za porozumieniem zakładów- z adnotacją pracodawcy: „proponuję przyjąć w celu obsadzenia J.- ciągnika” i jego zgodą. Jest to pośredni dowód na to, że zeznania świadków M. O., J. R. i S. C., a także samego odwołującego były wiarygodne. Świadkowie zgodnie bowiem wskazali, że w (...)

w T. ubezpieczony pracował jako kierowca J.- ciągnika siodłowego,

a wnioskodawca okoliczność tę potwierdził. Zgodnie z treścią podania z dnia 28 kwietnia 1987 r., przed przystąpieniem do wykonywania obowiązków służbowych, zaakceptowano taki charakter pracy ubezpieczonego i do takiej pracy go skierowano.

W aktach osobowych nie ma innego dokumentu, z którego wynikałoby, jaki rodzaj pojazdów odwołujący prowadził jako kierowca. Znajduje się w nich tylko wypis z dokumentu Prawo jazdy potwierdzający, że od 3 lutego 1981 r. wnioskodawca posiadał prawo jazdy kategorii A, B, C, D i E. Ubezpieczony miał zatem stosowne uprawnienia do kierowania samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wśród dokumentów pracowniczych znajduje się również umowa o pracę dodatkową z dnia 4 stycznia 1988 r., ale mocą tej umowy zlecono odwołującemu od tego dnia wykonywanie dodatkowych czynności nie wchodzących w zakres jego normalnych obowiązków kierowcy, a mianowicie odbiór i zdanie ładunku oraz załatwienie formalności dokumentacyjnych, a także nadzór nad załadunkiem i przyjęcie odpowiedzialności za konwojowanie przewożonego ładunku oraz odpowiedzialności materialnej, za dodatkiem do wynagrodzenia. W umowie tej wnioskodawca uczynił co prawda adnotację, że zobowiązuje się do wykonywania tych obowiązków na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego lub dostawczego, ale zarazem oświadczył, iż wyraża zgodę na realizację dodatkowych czynności zleconych niniejszą umową o pracę dodatkową.

W oparciu o zeznania świadków M. O., J. R. i S. C., a także samego odwołującego Sąd ustalił, że od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r. w (...) w T. wnioskodawca był na co dzień kierowcą samochodu ciężarowego- ciągnika siodłowego marki J., którym woził rury deski, drut, żwir i piasek na poszczególne odcinki prac przy budowie kanalizacji i zwoził materiały budowlane z hurtowni do Zakładu. Pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin.

Wprawdzie ubezpieczony podał w swoich zeznaniach, a świadkowie okoliczność tę potwierdzili, że oprócz swoich normalnych obowiązków był również kierowcą O., którym dowoził pracowników do miejsca pracy, a po skończonej dniówce rozwoził ich do domów, jednak z korespondujących ze sobą zeznań wynika, że te dodatkowe obowiązki wykonywał przed godziną 07:00 rano i po godzinie 15:00. W godzinach zaś od 07:00 do 15:00 był tylko kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Tylko raz albo dwa razy w miesiącu zdarzało się, że w godzinach pracy musiał zawieźć kierownika na budowę Ż. i również Ż. przywieźć ludzi z budowy do bazy. Zabierało mu to jednak każdorazowo od jednej do dwóch godzin.

Uwzględniając treść zeznań świadków i ubezpieczonego Sąd przyjął, że odwołujący w okresie od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r. pracował w szczególnych warunkach jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, która to praca wymieniona została w Dziale VIII pod poz. 2 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. za wyjątkiem dni, kiedy przez jedną do dwóch godzin był kierowcą Ż.. Z okresu zatrudnienia od 24 maja 1987 r. do 30 kwietnia 1988 r. (11 miesięcy i 6 dni) Sąd wyłączył zatem 22 dni, gdyż jak wynika z zeznań, raz albo dwa razy w miesiącu zdarzało się, że w godzinach pracy ubezpieczony jeździł Ż.. Sąd przyjął, że w każdym z 11 pełnych miesięcy przez dwa dni wnioskodawca był również kierowcą Ż.. Dni te nie podlegały wliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach. Pozostały okres daje 10 miesięcy i 14 dni. Doliczenie go do wykazanego przed organem rentowym stażu pracy w takim charakterze (14 lat, 2 miesiące i 3 dni) daje wnioskodawcy 15- letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Wprawdzie Przedsiębiorstwo zatrudniające odwołującego zajmowało się budową kanalizacji ściekowej i wodociągów, jednak miało własną bazę transportową z samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zatrudniało kierowców samochodów ciężarowych i we własnym zakresie zajmowało się transportem.

W związku z tym, że odwołujący domagał się uwzględnienia w stażu pracy w szczególnych warunkach również okresu zatrudnienia od 1 maja 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...)Spółka z o.o. w B. stwierdzić należało, że w tym czasie rzeczywiście pracował w takim charakterze.

W aktach organu rentowego w części dotyczącej kapitału początkowego znajduje się świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 2002 r. wystawione przez (...)Spółka z o.o. w likwidacji potwierdzające zatrudnienie ubezpieczonego w Spółce od 1 maja 1996 r. do 31 grudnia 2002 r. w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze kierowcy samochodowego powyżej 3,5 tony. Ten sam dokument znajduje się w aktach osobowych ubezpieczonego z (...) Spółka z o.o.

Treść tego dokumentu koresponduje z zeznaniami świadków A. G., S. P. i W. K., którzy zgodnie zeznali, że na co dzień odwołujący był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu S. i D.. Pojazdami tymi przewoził wyprodukowane w Spółce puszki, dowożąc je do nabywców. Pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin. Cały czas jeździł najpierw S., a potem D. i nie miał żadnych innych obowiązków. Okoliczności te potwierdził wnioskodawca.

Skoro tak, przyjęć należało, że od 1 maja 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. (tj. przez 2 lata i 8 miesięcy) odwołujący pracował w szczególnych warunkach. W tym czasie w pełnym wymiarze godzin był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a praca ta wymieniona została w Dziale VIII pod poz. 2 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Uwzględniając powyższe Sąd uznał, że zaskarżona decyzja ZUS Oddział w T. z dnia 22 maja 2015 r. nie była zasadna. Na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący wykazał bowiem co najmniej 15- letni okres pracy w szczególnych warunkach.

Mając to na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego, w tym art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz

art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury od (...), tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.